

FACIAS

Fundația pentru Apărarea
Cetățenilor Împotriva
Abuzurilor Statului

Membră

ALDA - Asociația Europeană pentru Democrație Locală
FRIENDS OF EUROPE - Prietenii Europei
FRA - Agenția pentru Drepturi Fundamentale a UE
CIVICUS - Alianța Mondială pentru Participare Cetățenească

Nr. 235/30.03.2023

CĂTRE: *AVOCATUL POPORULUI,*
București, str. George Vraca, nr. 8, sector 1,

ÎN ATENȚIA: *Doamnei Renate WEBER*

AVOCATUL POPORULUI
REGISTRATURĂ GENERALĂ
INTRARE NR. 9195 30. MAR. 2023

Stimată doamnă Weber,

Subscrisa **FUNDAȚIA PENTRU APĂRAREA CETĂȚENILOR ÎMPOTRIVA ABUZURILOR STATULUI (F.A.C.I.A.S.)**, persoană juridică fără scop patrimonial, cu sediul în București, Șoseaua Gheorghe Ionescu Sisești nr.70E, Sector 1, având cod fiscal nr. 14083502, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor sub nr. 88/14.12.2000, reprezentată legal prin Președinte [REDACTED], vă supunem atenției următoarele:

I. Pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziilor nr.297/2018 și nr.358/2022, prin care s-a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art.155 alin.(1) din Codul penal, este neconstituțională, respectiv că dispozițiile art.155 alin.(1) din Codul penal sunt neconstituționale în ansamblul lor, a generat - datorită motivării ambigue a primei decizii și procedurii uzitate, de constatare a neconstituționalității textului de lege criticat în două trepte -, dezbateri ample între specialiștii dreptului, o perturbare fără precedent în activitatea organelor judiciare din România, dar, mai ales, grave inechități între justițiabilii aflați în situații identice, cărora li se aplică soluții diferite.

Aceste inechități au fost amplificate, în opinia noastră, și de Decizia nr. 67/2022 pronunțată de ICCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care, deși a statuat în sensul că prescripția răspunderii penale este normă de drept substanțial susceptibil de a fi aplicat ca lege penală mai favorabilă, a stabilit totodată că: „Instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, nu poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii” (s.n.).

Procedând în această manieră, ICCJ a perpetuat interpretarea dată prin Decizia (HP) nr.10/2017, prin care a adăugat condițiilor procedurale prevăzute de legiuitor pentru exercitarea căii de atac a contestației în anulare o condiție suplimentară neprevăzută de lege, substituindu-se practic legiuitorului care, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. 2 și art. 129 din Legea fundamentală, a stabilit condițiile procedurale stricte în care poate fi exercitată contestația în anulare în cazul prevăzut de art. 426 lit. b) respectiv atunci „când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal”.

Page 1

Or, această configurare a căii de atac stabilită de legiuitor nu poate fi modificată ori completată pe cale de interpretare prin adăugarea unor noi condiții și mai ales printr-o interpretare „în malam partem”, în detrimentul inculpatului, mai ales în situația în care legiuitorul a înțeles să elimine în mod expres în actuala reglementare condiția ca instanța de apel să nu fi dezbătut și analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal, aspect ce reiese cu evidență din analiza succesivă a reglementărilor în materia căii de atac a contestației în anulare (vechea reglementare era dată de dispozițiile art. 386 lit. c din Codul de procedură penală).

Concret, cei ale căror cauze s-au instrumentat/judecat cu celeritate sau ai căror avocați au fost diligenți și au invocat prescripția răspunderii penale prin prisma efectelor Deciziei CCR nr. 297/2018 și, ulterior, nr. 358/2022, iar instanțele au apreciat eronat că nu se impune încetarea procesului penal, rămân cu pedepsele penale, multe dintre acestea privative de libertate; în schimb, cei ale căror cauze au ajuns mai târziu pe rolul instanțelor, grație lentorii anchetelor penale, tergiversării sau sustragerii de la urmărirea penală, respectiv cei ai căror avocați au dat dovadă de mai puțin profesionalism și nu au solicitat să se constate intevenția prescripției, sunt avantajați, având șansa de a primi soluții de clasare/încetare a procesului penal, în considerarea efectelor aceluiași decizii CCR. *Aceasta în condițiile în care justițiabilii se află în condiții similare, respectiv au săvârșit faptele deduse judecării în aceeași perioadă de timp, respectiv în intervalul 1.02.2014 – 30.05.2022.*

Altfel spus, omisiunea instanței de a se pronunța asupra unei cauze de încetare a procesului penal poate face obiectul căii extraordinare de atac a contestației în anulare, prevăzută la art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, pe când soluția greșitei nedisponeri a încetării procesului penal, în situația în care instanța, *în mod eronat*, a constatat lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal, nu face obiectul de reglementare al textului criticat, apreciindu-se că ar echivala cu o critică a raționamentului judiciar al instanței cu prilejul soluționării apelului și ar determina o reevaluare a fondului cauzei.

Or, în condițiile în care, așa cum s-a reținut prin Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, practica judiciară generalizată a fost una eronată și a condus la aplicarea de către organele judiciare a legii penale prin analogie, *credem că nu se poate vorbi de un veritabil raționament judiciar al instanțelor, care să beneficieze de protecția principiului securității raporturilor juridice*. Potrivit jurisprudenței CEDO, acestui principiu i poate aduce o derogare ce este impusă de motive substanțiale și imperioase, *în speșă, eroarea generalizată în care s-au aflat organele judiciare, imputabilă acestora, cu privire la natura interpretativă a Deciziei CCR nr. 297/2018, deși era una simplă*. (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza Stanca Popescu împotriva României, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza Ryabykh împotriva Rusiei, paragraful 52).

Pe de altă parte, justițiabilii condamnați definitiv se află în situația de a nu putea apela nici la dispozițiile art. 598 alin. 1 lit c NCPP privind contestația la executare, în măsura în care instanțele interpretează că prin sintagma ”nelămurire cu privire la hotărârea ce se execută ”sau ”împiedicare la executare” nu se înțelege și dispoziția susceptibilă de executare dintr-o hotărâre penală dată cu încălcarea principiului neretroactivității legii penale.

FACIAS

Fundația pentru Apărarea
Cetățenilor Impotriva
Abuzurilor Statului

Membra

ALDA - Asociația Europeană pentru Democrație Locală
FRIENDS OF EUROPE - Prietenii Europei
FRA - Agenția pentru Drepturi Fundamentale a UE
CIVICUS - Alianța Mondială pentru Participare Cetățenească

În această situație, este mai mult decât evident că justitiabilii condamnați definitiv, în cazul cărora instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența prescripției în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii, respingând solicitarea de încetare a procesului penal în mod eronat, nu au la îndemână niciun remediu juridic, ceea ce reprezintă o încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice prev. de art. 16 alin. 1 din Constituție, principiu ce presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

II. În vederea remedierii acestei situații discriminatorii, luând în considerare și statuările instanței de contencios constituțional privind căile extraordinare de atac ce ar putea fi folosite în acest scop (decizia nr. 453/2020, par. 34), vă supunem atenției argumentele ce pot fundamenta sesizarea Curții Constituționale, în baza competențelor și vocației constituționale conferite Avocatului Poporului, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin.1 pct. 8 NCPP și, în subsidiar, a dispozițiilor art. 598 alin. 1 lit. c NCPP.

A. Sub un prim aspect, dispozițiile art. 438 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât vizează, în mod expres, doar ipoteza dispunerii în mod greșit a încetării procesului penal, nu și soluția simetrică a greșitei nedispunerii a încetării procesului penal.

Or, aplicarea legii în această manieră conduce la îngrădirea nejustificată a liberului acces la justiție a cetățenilor și, totodată, aduce atingere dreptului la un proces echitabil din perspectiva egalității de arme atâta vreme cât, în prezent, singura parte din procesul penal care ar putea promova calea extraordinară de atac a recursului în casăție este procurorul, acesta putând invoca în fața instanței faptul că s-a analizat în mod greșit o cauză de încetare a procesului penal, iar rezultatul acestei analize eronate a fost favorabil inculpatului, situație în care procurorul are dreptul de a cere sancționarea persoanei deferite justiției.

Raportat la natura juridică a căii extraordinare de atac a recursului în casăție, ce este o cale de atac de anulare, apreciem că greșita pronunțare a instanței de apel cu privire la lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal, poate și trebuie să fie analizată/remediată de către Înalta Curte de Casație și Justiție pe calea recursului în casăție.

Astfel, potrivit expunerii de motive a Codului de procedură penală, „recursul în casăție urmărește asigurarea unei practici unitare la nivelul întregii țări. Prin intermediul acestei căi extraordinare de atac, a cărei soluționare este numai în competența Inaltei Curți de Casație și Justiție, este analizată conformitatea hotărârilor definitive atacate cu regulile de drept, prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege.” Așadar, ceea ce s-a dorit prin reglementarea acestei căi extraordinare de atac a fost crearea unei modalități prin care să poată fi sancționată o hotărâre dată cu nerespectarea dispozițiilor legale, a regulilor de drept, fără a se putea face aprecieri asupra faptelor sau a probelor administrate în cauză.

Cu toate acestea, prin modul în care s-a reglementat acest text de lege, nu s-a atins scopul dorit de legiuitor, reglementarea fiind defectuoasă, de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil, dreptului la liberul acces la justiție, dreptului la apărare și egalității cetățenilor în fața legii.

Sun un prim aspect, textul de lege criticat prevede că sunt supuse casării hotărârile prin care în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal, textul nefăcând referire și la situația opusă, cea în care, în mod greșit, nu s-a dispus încetarea procesului penal. Or, faptul că acest caz a fost omis din cuprinsul dispozițiilor art. 438 C. proc. pen. aduce atingere dreptului la un proces echitabil din perspectiva egalității de arme. Practic, motivul concret care stă la baza acestui caz de recurs în casatie este reprezentat de aprecierea greșită a cauzelor de încetare a procesului penal. În fapt, analizând reglementarea actuală, reiese că, dacă s-a apreciat în mod greșit asupra cauzelor de încetare a procesului penal, singurul participant la procesul penal care poate promova o cale extraordinară de atac în vederea îndreptării unei astfel de erori este procurorul. Mai exact, dacă se constată că s-a analizat în mod greșit o cauza de încetare a procesului penal, iar rezultatul acestei analize eronate a fost favorabil inculpatului, atunci se poate promova calea de atac a recursului în casatie, astfel încât acesta să fie sancționat.

Pe de altă parte, *în caz contrar*, în situația în care cauza de încetare a fost analizată în mod greșit, nefiind dispusă încetarea procesului penal, iar exercitarea căii extraordinare de atac ar fi favorabilă inculpatului, se poate observa că *legea nu mai permite promovarea acesteia*. Or, într-o astfel de situație, nu se poate admite că inculpatul are posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta punctul de vedere în condiții care să nu îl dezavantajeze față de acuzare.

Mai mult, scopul acestei căi extraordinare de atac este acela de a îndrepta erorile grave de drept comise cu ocazia judecării apelului. În mod evident, situația în care în mod greșit nu s-a constatat încetarea procesului penal reprezintă o eroare gravă, eroare pentru care trebuie să existe un remediu. Este de neacceptat ca o persoană să fie condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care, în mod legal, aceasta nu mai poate fi trasă la răspundere și, cu toate acestea, să nu existe posibilitatea legală ca hotărârea prin care s-a dispus condamnarea sa să fie atacată.

În concluzie, raportându-ne și la scopul pentru care a fost creată această cale de atac, în contextul în care apreciem că nu este posibilă promovarea recursului în casatie și în situația inversă, respectiv atunci când în mod greșit nu s-a dispus încetarea procesului penal, am fi în prezența unui formalism excesiv care ar aduce atingere *caracterului echitabil al procedurii*.

Prin urmare, modul de reglementare al art. 438 alin. 1 pct. 8 C. proc. pen. aduce atingere dreptului la un proces echitabil, o astfel de reglementare, în mod evident, plasând condamnatul într-o poziție de dezavantaj față de partea adversă.

În aceeași ordine de idei, excluderea posibilității de a formula recurs în casatie în situația în care, în mod greșit, nu s-a dispus încetarea procesului penal, aduce atingere dreptului condamnatului de a avea un *acces efectiv la justiție*. Pentru a exista acces la justiție se impune ca justițiabilul să beneficieze de o posibilitate concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale, însă actuala reglementare restricționează în mod nejustificat posibilitatea de a exercita calea de atac a recursului în casatie în situația în care împotriva acestuia s-a pronunțat o hotărâre vădit nelegală și care produce consecințe grave. Într-adevăr, „dreptul la acces la justiție nu poate fi, în niciun caz, un drept absolut. Ca orice libertate ea poate suferi limitări din partea puterii de stat, cu scopul salvării altor interese, precum drepturile și libertățile altora, principiul securității raporturilor juridice etc. (...)”

Totuși, limitări aplicate de către stat nu pot fi admise dacă restrâng accesul la justiție de o manieră sau până la un punct în care acest drept este atins chiar în substanța sa. Cu alte cuvinte, limitările accesului la justiție se conciliază cu prevederile art. 6 doar în măsura în care ele vizează un scop legitim și există raport de proporționalitate între mijloacele utilizate de către stat și scopul vizat de către acesta” [Radu Chirita - Conventia Europeana a Drepturilor Omului. Comentarii și explicatii, Ed. C.H.Beck, Bucuresti, 2008, p. 158 – 159].

Așadar, în situația de față, nu putem discuta despre o limitare a dreptului la acces la justiție în vederea respectării principiului securității raporturilor juridice, ci, dimpotrivă, rezultatul obținut este unul contrar, întrucât nu putem discuta despre o securitate a raporturilor juridice în măsura în care se aduce atingere în mod flagrant dreptului la un proces echitabil. Totodată, nu se poate discuta despre o proporționalitate între mijloacele utilizate de către stat și scopul vizat de către acesta, din moment ce scopul recursului în casatie este acela de a crea posibilitatea de a ataca o hotărâre vădit nelegală, însă modul actual de reglementare oferă această posibilitate numai în situația în care procedura are un rezultat care este defavorabil inculpatului.

Un argument suplimentar în sprijinul susținerii neconstituționalității textului de lege criticat este și faptul că, în privința cazului de recurs în casatie reglementat de art. 438 alin.1, pct. 11 se prevede că: „Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: (...) 11. nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată.” (s.n.). Așadar, în alte cazuri de recurs în casatie similare este prevăzută și situația inversă, fiind astfel posibilă pronunțarea unei soluții atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului, în așa fel încât să nu se aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Prin urmare, având în vedere faptul că există astfel de diferențe între modalitățile de reglementare ale cazurilor de recurs în casatie, nu este respectată nici egalitatea cetățenilor în fața legii. Apare ca fiind lipsit de rațiune ca două persoane care se află în situații similare – respectiv împotriva acestora s-au pronunțat hotărâri prin care s-au analizat în mod greșit cauze care înlătură răspunderea penală/executarea pedepsei – să aiba parte de un tratament diferit. Așadar, prin faptul că textul omite să includă printre cazurile de recurs în casatie și pe cel în care, în mod greșit, nu s-a dispus încetarea procesului penal, se încalcă într-o manieră flagrantă principiul egalității cetățenilor în fața legii.

B. O altă posibilă soluție pentru corectarea inechităților generate de aplicarea deciziilor CCR în ceea ce privește incidența prescripției răspunderii penale ar putea fi dată de considerarea ca admisibilă a contestației la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, în măsura în care prin sintagmele „nelămurire cu privire la hotărârea ce se execută” sau „împiedicarea la executare” s-ar înțelege și dispoziția susceptibilă de executare dintr-o hotărâre penală dată cu încălcarea principiului neretroactivității legii penale.

Apreciem că reglementarea actuală contravine dispozițiilor prevăzute de art. 1 alin. 3 și 5, art. 15 alin. 2, art. 21, art. 23 alin. 12, art. 24 alin. 1, art. 124 alin. 1 și art. 129 din Constituția României, precum și art. 7 par. 1 din CEDO, în măsura în care prin sintagmele „nelămurire cu privire la hotărârea ce se execută” sau „împiedicarea la executare” nu se înțelege și dispoziția susceptibilă de executare dintr-o hotărâre penală dată cu încălcarea principiului neretroactivității legii penale.

Textul criticat, în opinia noastră, este neconstituțional dacă dispozițiile legii se interpretează restrictiv și nu constituie un remediu eficient pentru încălcarea principiului constituțional al legalității incriminării și pedepsei.

Dispozițiile legale ale art. 598 alin. 1 lit. c, cu referire la înțelesul celor două sintagme, contravin altfel art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și încalcă art. 7 din Convenția EDO. Jurisprudența CEDO statuează că principiul legalității incriminării și a pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) prevăzut de art. 7 din Convenție se aplică dispozițiilor care definesc infracțiunile și pedepsele prevăzute pentru sancționarea lor și interzic retroactivitatea legii mai severe în ceea ce le privește.

În egală măsură, considerăm că *dispozițiile procesuale privind contestația la executare sunt lipsite de claritate și precizie*, interpretarea cazurilor care se circumscriu ipotezelor legale fiind la aprecierea neunitară a organelor judiciare, ceea ce duce în nenumărate rânduri la substituirea magistratului puterii legislative prin operațiuni de interpretare care au ca efect crearea de drept de către acesta și la aplicarea legii penale prin analogie (*analogia iuris*), mecanism prohibit în materie penală și procesual - penală, raportat la caracterul de strictă interpretare și aplicare al normelor.

Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție stabilesc că Parlamentul "*organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*", iar competența de legiferare a acestuia cu privire la un anumit domeniu nu poate fi limitată dacă legea astfel adoptată respectă exigențele Legii fundamentale (Decizia nr. 308 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 309 din 9 mai 2012).

Totodată, Curtea a statuat că a permite celui care interpretează și aplică legea penală, în absența unei norme exprese, să stabilească el însuși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat, reprezintă o aplicare prin analogie a legii penale. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale, art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 23 alin (12) din Legea fundamentală, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevăd și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie.

Curtea a mai constatat că dacă ansamblul normativ în vigoare nu oferă toate elementele legislative necesare aplicării previzibile a normei sancționate, aceasta reprezintă o încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, care consacră caracterul de stat de drept al statului român, precum și supremația Constituției.

Pe de altă parte, Curtea Constituțională a apreciat drept un *viciu de neconstituționalitate grav aplicarea neunitară a unui text de lege* (*mutatis mutandis* decizia 358/2022).

Totodată, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 26/2012 (cap. III) cu referire la normele de tehnică legislativă, a reținut „că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară. Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, în România, respectarea [...] legilor este obligatorie. Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii”.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (hotărârea din 4 mai 2000, *Rotaru c. României*, par. 52 și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, *Sissanis c. României*, par. 66).

În altă ordine de idei, din economia textelor consacrate de legea fundamentală a țării, în art. 124 și art. 126 alin 2, rezultă că **justiția se înfăptuiește în NUMELE LEGII, judecătorii se supun NUMAI LEGII, iar competența instanțelor și procedura de judecată sunt prevăzute NUMAI PRIN LEGE.**

Totodată, N.C.P.P., în art. 2, consacră legalitatea procesului penal, statuând că “*procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor PREVĂZUTE DE LEGE*”. De asemenea, art. 1, alin. 5 din Constituție, care consacră principiul legalității, impune respectarea Constituției și a legilor, Parlamentul având obligația de a asigura legilor pe care le emite, claritate și previzibilitate.

De altfel, CCR și CEDO, în nenumărate decizii, au statuat că **DREPTUL LA UN PROCES ECHITABIL presupune previzibilitatea, claritatea și precizia legilor.**

Prin prisma acestor considerente, reiese faptul că, fiind *incomplet, deficitar, imprecis*, textul de lege criticat obturează accesul subiecților interesați la verificarea legalității executării hotărârilor penale, din perspectiva incidenței prescripției răspunderii penale.

În aceeași ordine de idei, dreptul la un proces echitabil impune ca în ultima etapă a procesului penal – executarea hotărârilor penale – subiecții procesuali să aibă reglementat dreptul de a solicita instanțelor de judecată analiza legalității executării hotărârilor penale; or, în situația particulară a persoanelor condamnate definitiv deși era prescrisă răspunderea penală, dispoziția susceptibilă de executare dintr-o hotărâre penală dată cu încălcarea principiului neretroactivității legii penale, nu este reglementată ci trebuie dedusă ori inclusă în cazurile de contestație prevăzute de art. 598 alin. 1 lit. c., prin mecanisme, despre care arătam supra că sunt prohibite.

În raport de toate cele expuse, în măsura în care veți aprecia că argumentele noastre sunt pertinente, în conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. d din Constituția României și având în vedere atribuțiile ce vă sunt conferite de lege (art. 15 lit. i din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatului Poporului), *vă solicităm să sesizați Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin.1 pct. 8 NCPP, respectiv a dispozițiilor art. 598 alin. 1 lit. c NCPP.*

Menționăm că prin activitatea sa, precum și prin calitatea de membru al CIVICUS (World Alliance for Citizen Participation), al FRA (Agenția Uniunii Europene pentru Drepturi Fundamentale), al rețelei internaționale FRIENDS OF EUROPE și al ALDA (Asociația Europeană pentru Democrație Locală), FACIAS veghează asupra respectării drepturilor cetățenilor în relația acestora cu Statul Român.

Cu deosebită considerație,

Presedinte F.A.C.I.A.S.

